

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

J. A. te 's-Gr. maakt de opmerking, dat het zoo moeilijk is, in den kring, waarin men werkt, de vele verkeerde dingen, die over God en den Bijbel gezegd worden, te weerleggen. Wat men daartegen toch doen moet? vraagt hij.

Nu ik dit schrijf, ben ik juist in een hotel, waar louter ongelooovigen zijn, blijkens hun uitlatingen althans. Eén behoort tot de Armenische Kerk, de anderen tot de Roomsche Katholieken. Maar zij gelooven blijkbaar noch in den Bijbel, noch in den weg der zaligheid. Vanzelf maken ze dan ook — want het geweten van zulke menschen is niet rustig — allerlei lachende, spottende opmerkingen over het geloof en over hen, die gelooven. Gisteren was dit zóó erg, dat het profaan werd: God was moe, toen Hij schiep; vergiste Zich, enz. enz. Ik had onmiddellijk aan het weerleggen en bestraffen kunnen gaan, maar was overtuigd, dat ik dan zoo licht, door mijn innerlijke verontwaardiging, driftig of opgewonden zou hebben gesproken. Toen heb ik eerst gebeden: voor de personen, die het gold, maar ook voor mijzelf om wijsheid en om het rechte oogenblik. En zie, onmiddellijk bij den eerstvolgenden maaltijd verhoorde God het gebed. Een oude professor begon over de sage van de rib, waaruit Eva zou gemaakt zijn. Toen vroeg ik, of het niet goed zou zijn, bij dergelijke uitingen te rekenen met hen, die gelooven, dat zulke dingen waarheid zijn. Een oogenblik beschamende stilte. Ik maakte er gebruik van om te zeggen, dat wij, mijn vrouw en ik, behoorden tot hen, die hier niet van sage spreken, maar van volle waarheid. Toen kwam de vraag: Maar hoe weet u dat? Het antwoord was: Uit den Bijbel. Toen kwam de zwakke verdediging van het ongelooft: Ja, maar in den Bijbel staat, dat de zon stilstond. „Maar professor,” zei mijn vrouw, „u sprak toch ook daar straks over het opgaan en ondergaan der zon.” En wij wezen er op, dat elk geleerde, al weet hij, dat de zon stilstaat en de aarde draait, toch, als hij spreekt, zegt wat hij ziet; de zon gaat op, de zon gaat onder. Jozua zei wat voor 't oog van allen gebeuren moest: Zon, sta stil! — Er werd geen antwoord meer gegeven. En toen ik er daarna op wees, dat, wat men ook persoonlijk dacht, men toch niet moest spotten met 't geen anderen heilig was, en allerminst profaan mocht worden, werd door vriendelijke houding verontschuldiging aangeboden, en bleek later, dat wij niet hadden afgestooten, maar gewonnen, zoodat de weg tot het hart open blijft.

Ik deel dit uit persoonlijke ervaring mee, omdat dit u het meeste helpen zal bij uw moeilijkheden. Juist heden las ik in een Christelijk dagblad: „Het is beter, voor den ongelooftige te bidden dan met hem te disputeeren.”

We gaan veel te vlug vaak aan het disputeeren. En dan zoeken we de kracht in ons redeneeren. En we winden ons op. — Laat ons liever de eenzaamheid opzoeken en bidden voor de ongelooftigen. Om dan op Gods tijd te wachten, dat we in zwakheid kunnen getuigen, en misschien een weg vinden tot het hart.

Ik vergeet nooit, wat ik eens een ouden dienstknecht des Heeren uit België hoorde zeggen over Joh. 4: „De Heere Jezus heeft die vrouw de waarheid gezegd. Maar daarmee is Hij niet begonnen. Eerst zocht Hij een weg tot haar hart.”

Laat ons ook hierin den Heiland volgen! We zijn zoo gauw geneigd, goed de waarheid aan iemand te zeggen, maar het geldt dan soms meer onze eer, of de eer van de dingen, die wij liefhebben, dan het heil der zielen en de verheerlijking des Heeren.

PEPER EN ZOUT

Aan een Bijbel-kritikus.

Ik wil 't u niet verhehlen:

Wat gij van Mozes zegt, dat kan me weinig schelen;

Maar wat ik graag eens weten wou:

Wat Mozes toch van u wel zeggen zou.

Naar Mark Twain.

LUCIOR

IN DEN GREEP VAN MAMMON

... L. PENNING

32)

„KUN JE GOED RONDKOMEN?” VROEG Randijk.

Vroeger had hij deze vraag ook wel eens gedaan, en nu werd ze herhaald. Maar er was verschil.

Vroeger was het een dienaar Gods, die het vroeg, en nu was het een afgodendienaar, want er viel niet meer aan te twifelen, dat deze ouderling van Christus' gemeente een afgodendienaar was geworden.

Vroeger stelde hij de vraag in den drang der broederlijke liefde, in teedere bezorgdheid, en nu stond hij in dienst van den Mammon, al had hij er geen besef van. Hij waande zich vrij, terwijl hij geboeid was met zeelen, sterker dan waarmede de Filistijnen eens Simson hadden gebonden.

Pietoom was vlug gereed met het antwoord.

„Ja wel, mijnheer Randijk. We hebben genoeg; we hebben overvloed. De Heere is goed.”

Het begon donker te worden in het eenvoudige vertrek, en in den hoek van den haard, waar Pietoom zat, was het erg donker. Maar uit die duisternis kwam zijn antwoord als een liefelijke lichtstraal: „De Heere is goed.”

Randijk had die tijden ook gekend. Zalige tijden! Maar toen diende hij God met een oprechten geest, en Jezus werd in Diens heilig Middelaarswerk door Randijk op het uitnemendst verheerlijkt.

Het was voorbij. Nu diende hij den Mammon, en hij zou hier heden avond niet zijn gekomen, indien hij den Mammon niet had gediend.

Hij maakte de opmerking, dat de prijzen der levensmiddelen al stegen, en een huishouding heel wat meer kostte dan vóór den oorlog. Hij legde hun uit, dat ze maar ruim vier procent trokken van hun effecten, terwijl hij er voor kon zorgen, dat ze voortaan zes procent ontvingen.

De beide oudjes keken elkander aan — wat moesten ze daarop antwoorden? Ze wisten den weg zoo niet, hoe ze dat moesten aanpakken, om zes procent machtig te worden, terwijl ze aan mijnheer Randijk niet dorsten te vragen, om zich daarmee te belasten.

Hij zag hun beschroomden blik en kwam hen reeds tegemoet. „Geef mij de effecten maar,” zeide hij; „ik zal ze voor u verkoopen, en dan krijgt ge van mij een bewijs van ontvangst en zes procent rente. Dat scheelt u bijna zes gulden in de week.”

Pietoom was getroffen door zooveel hulpvaardigheid, doch Randijk lachte om hun schroomvalligheid; hij beweerde, dat men voor zijn medemensch toch iets over moest hebben.

„Wil ik u dan morgen het trommeltje met de effecten bezorgen?” vroeg Pietoom.

O neen, het was heelemaal niet noodig. Randijk zou ze bij zich steken, en dan was het afgewerkt. Als vrouw Rietveld nu maar het licht wilde aansteken...

De vrouw stak met haar hand, bevend van ouderdom, de kaars aan, terwijl Pietoom naar de ouderwetsche bedstede ging, om het trommeltje te halen.

Randijk haalde de effecten uit het gehavende blikken trommeltje. Het was een gretige, gulzige, hongerige hand, waarmede hij ze nam, en snel verdwenen ze in zijn binnenzak.

Onderweg naar huis kwam de smid Jansen hem tegen; Randijk maakte een praatje, en hij zei zoo